

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Oživení, o. s.**, se sídlem Lublaňská 18, Praha 2, zastoupeného Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Muchova 13/232, Praha 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 82251/2012 ze dne 2. 7. 2012, ve věci poskytnutí informací,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 82251/2012 ze dne 2. 7. 2012 a rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/181803/12/Vnitř./Dro ze dne 12. 6. 2012 se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Řízení se v části, v níž se žalobce domáhal poskytnutí informace dle své žádosti ve věci ze dne 30. května 2012, **zastavuje**.

III. Žalobce je povinen zaplatit na soudním poplatku částku 2 000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Krajského soudu v Ostravě.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 600,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petry Bielinové, advokátky se sídlem Muchova 13/232, Praha 6.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 82251/2012 ze dne 2. 7. 2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/181803/12/Vnitř./Dro ze dne 12. 6. 2012, kterým tento odmítl žalobci poskytnout kopii úředního záznamu o odložení věci, popř. jiné listiny, ze které vyplývá důvod odložení správního řízení ve věci přestupku dle ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dle oznámení žalobce dopustit P. D., a který byl veden u prvostupňového orgánu pod č. j. SMO/147375/12/Vnitř./Dro.

Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí argumentuje výlukou z informační povinnosti v případě, že se požadované informace týkají buď osobnosti anebo projevů osobní povahy anebo soukromí fyzické osoby, aniž řádně specifikuje, která konkrétní výluka byla v dané věci uplatněna. Žalovaný se nijak nevypořádal se zásadními námitkami žalobce obsaženými v odvolání, kdy se nevyjádřil k námitce nutnosti rozdílného posuzování soukromí u politicky aktivních osob oproti osobám jiným, dále se nevyjádřil vůbec k tomu, z jakých skutečností dovodil, že předmětný požadovaný údaj je údajem soukromým a nikoli veřejným, kdy z předmětné judikatury jednoznačně vyplývá, že profesionální sféra osob působících ve veřejném životě patří do sféry veřejné. Dle žalobce skutečnosti týkající se zákonných povinností veřejně činných osob podle zákona o střetu zájmů nemohou mít soukromou povahu. Žalobce též argumentoval pomocí analogie, kdy dovozoval ze skutečnosti, že rozsudky v trestních věcech se poskytují vždy, tím spíše mají být poskytována rozhodnutí ve věcech přestupkových. Žalobce závěrem vyslovil přesvědčení, že správní orgány nechrání soukromí podezřelého z přestupku, ale snaží se zamezit veřejné kontrole svých (nezákonných) rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s touto nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí.

Podáním ze dne 11. 11. 2013 žalobce soudu sdělil, že prvostupňový orgán mu dne 25. 10. 2013 požadovanou informaci sdělil, čímž se žalobce cítil být plně

uspokojen. Usnesením podepsaného soudu č. j. 22 A 97/2012-61 ze dne 14. 11. 2013 bylo řízení pro uspokojení žalobce zastaveno. Proti tomuto usnesení si podal žalovaný kasační stížnost, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 156/2013-28 ze dne 25. 6. 2014 bylo citované usnesení zrušeno pro nesplnění všech podmínek stanovených pro postup dle § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podáním ze dne 9. 7. 2014 vzal žalobce žalobu zpět v části, v níž se domáhal toho, aby soud uložil žalovanému poskytnout jím požadovanou informaci, a to s ohledem na to, že ji v mezidobí od prvostupňového orgánu obdržel. Soud proto v uvedeném rozsahu řízení dle § 47 písm. a) ve spojení s § 37 odst. 4 s. ř. s. zastavil (výrok II. rozsudku).

Ve zbylé části řízení krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud přisvědčuje námitce žalobce, že napadené rozhodnutí nereagovalo adekvátně na jeho námitky, které vznesl v odvolání. V napadeném rozhodnutí chybí přezkoumatelná úvaha, na základě čeho dospěli žalovaný i prvostupňový orgán k závěru, že požadovaný údaj je soukromým údajem, vyloučeným z informační povinnosti, stanovené zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgány se dovolávaly výluky obsažené v ustanovení § 8a tohoto zákona, podle něž *„[I]nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“*. Rezignovaly však již na to, aby hodnotily požadovanou informaci právě ve světle oněch předpisů, upravujících jejich ochranu, ať již občanského zákoníku či zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, kde je výslovné ustanovení týkající se osobních údajů o veřejně činných osobách, které vypovídají o jejich veřejné činnosti (§ 5 odst. 2 písm. f) cit. zák.).

Jak konstatují soustavně a dlouhodobě správní soudy, z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92-23). Této povinnosti žalovaný nedostál, neboť na odvolací námitky reagoval jen tím, že ve shodě s prvostupňovým orgánem považuje podezřelého z přestupku za soukromou osobu, jejíž osobností práva musejí být chráněna, aniž jakkoli reagoval na postavení podezřelého jakožto osoby veřejně činné a aniž zhodnotil povahu přestupku týkajícího se střetu zájmů veřejně činných osob. Navíc zcela nepřipadně argumentoval extenzivním výkladem práv soukromých osob a restriktivním výkladem práv státu, ačkoli ve věci o žádná práva státu nešlo, nýbrž jen o střet dvou práv soukromých osob. Proto krajský soud napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. Protože absence

řádného zdůvodnění stíhá i prvostupňové rozhodnutí, bylo v souladu s ustanovením 78 odst. 3 s. ř. s. zrušeno i ono (výrok I. rozsudku).

Výše soudního poplatku za žalobu ve správním soudnictví činí dle položky 18 odst. 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků částku 3 000,- Kč. Z uvedeného soudního poplatku, který byl řádně zaplacen, byla žalobci v důsledku usnesení podepsaného soudu č. j. 22 A 97/2012-61 ze dne 14. 11. 2013 vrácena částka 2 000,- Kč. Protože toto podkladové rozhodnutí bylo zrušeno, rozhodl soud dle § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o povinnosti žalobce uhradit chybějící část soudního poplatku, rozhodnutím, jímž řízení končí (výrok III. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce (výrok IV. rozsudku). Tyto náklady tvoří soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč, odměna za dva úkony právní služby v roce 2012 po 2 100,- Kč (převzetí věci, seps žaloby) a za dva úkony právní služby v letech 2013-14 po 3 100,- Kč (podání ze dne 11. 11. 2013, částečné zpětvzetí ze dne 9. 7. 2014) dle §§ 7, 9 a 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a čtyři režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 cit. vyhlášky.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 18. září 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu